

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.500

Letna naročnina L. 3.000

Letna inozemstvo L. 4.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXII. - Štev. 12 (1092)

Gorica - četrtek, 19. marca 1970 - Trst

Posamezna številka L 70

Veliki noči naproti **Streli na nadškofa**

Zillis: Služabniki velikega duhovnika Kajfe na poti proti Oljski gori, da bodo Jezusa zajeli

Bliža se veliki ali sveti teden. Veliki zato, ker nas spominja na velike zgodovinske dogodke našega odrešenja in postavlja pred nas velike naloge. Temu tednu lahko rečemo tudi sveti, ker je posebej namenjen našemu odrešenju in posvečenju, da bi postali res sveti.

CUDOVITI IN VSEBINSKO POLNI OBREDI

Obredi tega tedna predstavljajo bogoslužni vrh vsega cerkvenega leta. Liturški teksti in obredi so dobro sestavljeni in izbrani; verno srce se ob njih hrani. V berilih najde že izobražen kristjan, kaj šele duhovnik, čudovito duhovno pašo. V spevih in odgovorih je nakopičeno toliko pesniške, visoko umetniške lepote, dostojanstvene čustvenosti, da vernik, povezan z drugimi člani župnijske skupnosti, z lahkoto podoživlja tisto, kar je storil Kristus za naše odrešenje. Med svetimi obredi lahko žaluje in joka, se kesa svojih grehov in dela trdne sklepe za popoljšanje, se vnema v ljubezni do Odrčenika, se veseli in je navdušen ob njegovi zmagi nad smrtjo in silami teme. Do izraza morejo priti vsa plemenita čustva, ki jih je kristjan sposoben.

Središče vseh obredov velikega tedna je razen na veliki petek sveta maša s posebno izbranim besedilom in evharističnim bogoslužjem. V obredih velikega petka pa je spomin na golgotsko daritev tako živ in pretresljiv, da ta dan sama evharistična daritev niti ni potrebna in primerna, zlasti ker je dovoljeno sveto obhajilo. Tako v vseh obredih velikega tedna poslušamo Kristusa in se bogato hranimo s' kruhom božje besede, pa tudi obhajamo evharistično daritev, ki je obnavljanje in posedanje njegove velikonočne skrivnosti. Ta pa je skrivnost njegovega trpljenja in vstajanja, ponižanja in poveljanja, smrti in poduhovljenega življenja. Kot krščeni kristjani smo seveda tudi mi deležni njegove velikonočne skrivnosti. Obnavljamo jo, da bi postali vedno bolj podobni Kristusu, v vedno večji meri deležni sadov velikonočne skrivnosti.

SMRT IN VSTAJENJE — ENA SAMA CELOTA

Pred koncilom smo bili morda navajeni preveč ločeno gledati na golgotsko daritev kot na čisto samostojno dejanje, s katerim je Kristus božjemu veličastvu zadostil za grehe vsega sveta in nam s svojo nadomestno žrtvijo zaslužil vse milosti, potrebne popotnikom na zemeljskem romanju proti nebesom. Na njegovo vstajenje smo gledali bolj kot na pravično plačilo za prestano trpljenje in ponižanje, hkrati pa kot obljubo in poročilo na

sega končnega vstajanja in poveljanja na sodni dan. Po koncilu hočemo z besedo »velikonočna skrivnost« naglasiti, da ti Kristusovi dejanji nista ločeni, ampak najtesneje povezani med seboj, da sestavljata eno celoto.

Trpljenje in smrt sta samo pot do poveljanja, katero vedno traja. Kristus ni imel namena Očetu samo zadostiti za naše grehe in nam zaslužiti milost sprave z Njim, ampak nam je hotel te darove tudi pokloniti z vključitvijo odrešenega človeštva vase, tako da nam kot udom svojega telesa daje delež pri lastnem poveljanem življenju.

Ce bi Kristus samo umrl za naše grehe, ne bi pa bil vstal od mrtvih, bi nam ostala njegova daritev prikrita. Šele s svojim vstajanjem in poveljanjem je Kristus vrnil apostolom vero, ki jim jo je omajala golgotška daritev. Šele ko je bil Kristus poveljan in se je telesno umaknil ljudem, so se začeli kazati sadovi odrešenja, prav po njegovih besedah: »Za vas je dobro, da jaz grem. Zakaj, če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal« (Jan 16, 7).

Gospodovo vstajenje in poveljanje je z ene strani najmočnejši dokaz njegovega nauka in božanstva, po drugi pa tudi dejanski vir našega opravičenja, kakor o njem pravi apostol Pavel, »da je bil izdan zaradi naših grehov in je vstal zaradi našega opravičenja« (Rimlj 4, 23). Kristusovo odrešenje vključuje odpuščanje grehov in podelitev novega nadnaravnega življenja milosti, ki se razteza na dušo in telo ter doživi popoln razcvet v končnem človekovem poveljanju na sodni dan. Kristusovo vstajenje je podoba in vzrok našega opravičenja in posvečenja.

Tako gledanje na dogodke našega odrešenja, ki jih v teh dneh velikega tedna obnavljamo, odgovorja stvarnosti in božjemu načrtu o tem odrešenju, kakor se je razodel v Kristusu. Veliki petek in velika noč sestavljata eno celoto. Veliki petek je sredstvo in pot, velika noč pa trajan cilj.

Skof dr. JANEZ JENKO

Množična smrt v bosanskem rudniku

Komaj pred štirimi meseci je bil odprt izredno bogat premogovni revir v kraju Breza v osrednji Bosni. Opreмили so ga z najmodernejšimi aparati, da bi rudarjem zagotovili največjo varnost. Najbolj zahrbtni sovražnik rudarjev v premogovnikih je metan, plin, ki ga je srednjebosanskem bazenu največ.

Ko so se rudarji prve izmene v soboto 14. marca pospravljali od tovarišev, ki so ostali zunaj jame, so si po starem rudar-

skem običaju voščili »sretno« — srečno. Za 49 rudarjev je bil to tudi njihov zadnji »sretno«. Nenadoma je počilo. Strupeni plin je visoko zgostel nenadoma vdrl v jamo in eksplodiral, ko se je pomešal z zrakom v jami. Splet je odpovedala moderna tehnika in se morala umakniti naravni sili. 27 rudarjev se je rešilo, 49 pa jih je omahnilo v smrt.

Prizadetim ni več mogoče vrniti očetov, mož, bratov in sinov. Zato je rudniško

voščilo za božič 1963. Takrat je izgubilo v krvavih pogromih življenje na stotine ciprskih Turkov, na desetine turških hiš po vaseh in mestih je bilo požganih, več tisoč Turkov pa se je moralo zateči v begunska taborišča. Bodeča žica je prepregla ves otok; kjerkoli živijo skupaj Grki in Turki, so nastale barikade in Turki so se zaprli v svoja naselja ter pretrgali vse stike z grškim prebivalstvom. Naj omenimo, da ima Ciper danes 600 tisoč ljudi in da sestavljajo Turki eno petino celotne številke, torej nekaj nad 100.000 oseb. Na otok so morale biti poslani čete Organizacije Združenih narodov, da bi napravile red. To se jim je še nekam posrečilo; še danes so tam nastanjene.

Do druge resne politične krize pa je prišlo malo pred vojaškim udarom v Grčijo leta 1967. Tedaj je postal položaj turške manjšine na otoku tako zelo pereč, da je bila Turčija že odločena vojaško poseči na Cipru s izgovorom, da zaščiti svoje rojake. Le s skrajnimi napori je uspelo Angliji in ZDA ta spopad preprečiti. V odgovor je ujaljena Turčija začela iskati zblizanje s Sovjetsko zvezo.

Neodvisnost Cipra je sploh svojevrstna. Naravno bi bilo, da bi Ciper postal sestavni del grške države, saj je za to večina prebivalstva; toda interesi Anglije, ki je otok imela v lasti od leta 1878 pa Grčije in Turčije so rodili kompromisno rešitev, ki ni zadovoljila nikogar, najmanj pa samih ciprskih Grkov. Na Cipru so ostali simbolični oddelki grške in turške vojske, Anglija pa si je obdržala vojaško oporišče. Vse tri države so si tudi zagotovile pravico, bdeti nad ciprsko zunanjo politi-

ko, da »bo v skladu z ustavo«. Že sama navzočnost oddelkov teh držav je protislovje, ki ohranja na Cipru stalno stanje negotovosti. Kar je ne povzročajo Anglija, Grčija in Turčija, jo pa še povečava nadškof Makarios s svojo dvoumno politikom.

PRESEDNIK VEDNO BOLJ PO IMENU

Makarios je uradno predsednik ciprske države, a dejansko je le predsednik ciprske grške skupnosti, saj je bil izvoljen le z njenimi glasovi. Ciper ima svojo lastno zastavo in himno, a na rezidenci Makariosa plapolata grška, ne ciprska zastava. In čeprav vedno govori o popolni suverenosti Cipra, vsi vedo, da jo razume tako, da se lahko ciprski Grki brez ozira na ciprske Turke vsak hip opredelijo za Grčijo. Turki Makariosu ne zaupajo, ker se še ni nikdar izjavil, da izključuje združitve z Grčijo. Zato niti za las ne odstopijo od pravic, ki jim jih zagotavljajo sporazumi v Londonu in Zürichu, ko je bila proglašena neodvisnost Cipra.

Ker se zadeva združitve z Grčijo ne premakne z mrtvega mesta, prav tako pa zaradi popolnega nezaupanja turške manjšine ne pride s ciprskimi Grki do nikakega sodelovanja, so člani skrajne nacionalistične stranke »Nacionalna fronta« spet začeli s terjemem in atentati, ki so bili tako značilni za čas, ko je organizacija EOKA pod vodstvom legendarno drznega polkovnika Grivasa v letih 1956-1959 sprožila upor proti britanskim oblastem.

Teroristi so se to pot spravili na predstavnike Makariosove oblasti. Z revolverskimi streli so ranili šefa ciprske policije Hasapisa; napadli so rudniško skladišče pri Limasolu in odnesli celo tono eksploziva; zasedli so eno izmed policijskih postaj istotam, policajce zaprli, poslopje pa izropali. Lani 27. oktobra so postavili celo bombo v Makariosovo rezidenco, ki je sicer eksplodirala, ni pa povzročila človeških žrtev.

Predsednik Makarios je na vse to nasilje odgovoril s tem, da je razpustil »Nacionalno fronto«, toda ta nemoteno deluje naprej. Svoje mreže je že razpredla po vsem otoku, policiji pred nosom deli letake, v katerih zahteva združitve z Grčijo in napada nadškofa Makariosa, češ da je premalo protikomunističen in preveč nevtralističen v zunanji politiki. Grško prebivalstvo drži bolj s to tajno organizacijo kot pa z oblastmi. Delno se strinja z njenimi gesli, deloma pa se je tudi boji. Saj še ni pozabljeno, kako je EOKA pobila v času bojev zoper Angleže več Grkov, ki se ji niso hoteli podrediti kot Angležev in Turkov. Približno tako kot je bilo v Sloveniji, ko se je od komunistov vodena Osvobodilna fronta proglašila za edinega nosilca odpora proti okupatorju.

Tako je prišel sedaj na vrsto sam predsednik Makarios. Grškim skrajnežem se zdi premah in premalo odločen. Težko je reči, kdo te skrajneže od zunaj podpira, če jih sploh kdo. Eno je gotovo: oblast, ki jo poseblja Makarios, je vedno manj učinkovita. Kako naj še pride potem do dialoga med Grki in Turki na otoku, če pa Makariosova vlada niti ciprskih Grkov ni več zmožna zavarovati pred terorističnimi napadi?

Nevarnost novega Vietnama

Laos je ena od držav, ki so nastale, ko je leta 1954 razpadla francoska Indokina. Na vzhodu meji na oba Vietnami, na severu na Kitajsko, na jugu na Kambodžo in na zahodu na Tajsko. Po ženevski konferenci leta 1962 so se velesile ZDA, Vel. Britanija in Sovjetska zveza dogovorile, da bo Laos nevtralna država.

Od te nevtralnosti pa so ostali zadnje čase le še ostanki. Severnovietnamski in domači komunistični partizani že dolgo prav pod plaščem te nevtralnosti laosko ozemlje uporabljajo za pomoč južnovietnamskim komunistom. Tako je nastala vzdolž laosko-vietnamske meje tako imenovana »Hočiminhova cesta«, po kateri se dnevno premika do tisoč tovarnjakov z vojaštvom in strelivom.

Laoskim gverilcem pa to še ni bilo zadosti. Pred štirimi tedni so sprožili večji napad in zasedli strateško važno planoto, ki nosi ime Dolina vrčev. Ne ve se še, ali mislijo komunisti z ofenzivo nadaljevati. Časa imajo še dovolj, saj manjka do nastopa deževne dobe še sto dni. Tudi glede moči so na boljšem kot vladne čete. Z lahkoto bi mogli svojo oblast razširiti

na vso deželo, če se ne bi bali ameriškega posredovanja.

Ni čuda, da laoski komunisti zahtevajo pred sklicanjem katere koli konference o Laosu, da se morajo ZDA povsem umakniti iz Laosa in ustaviti vse vojaške operacije v deželi; da je treba razpisati parlamentarne volitve in sprejeti v državno vlado komunistično gibanje Pathet Lao.

V Laosu se trenutno nahaja 1040 Amerikancev, ki se udeležujejo zlasti v letalstvu. Nixon je že izjavil, da ne namerava poslati novih oddelkov na laosko področje. Dramatičnega poslabšanja položaja sicer zaenkrat ni pričakovati, toda splošna slika je mračna. Prepud med Američani in komunističnimi gverilci v Laosu je prav tako popoln in nepremostljiv kot v Vietnamu. Ne Kitajska ne Severni Vietnam ne bosta nikdar dopustila, da bi prišlo v Laosu do proameriške vlade. Amerikanci imajo v Laosu le eno »prednost« pred Vietnamom: lahko se tiho umaknejo, ne da bi tvegali tisto, kar se imenuje »izguba obraza«. Seveda bi bil tak umik nov poraz za vse narode, ki v Amerikancih še vidijo varuhe svobode in neodvisnosti.

Maksim Gaspari: Butareneso k blagoslovu oljk na cvetno nedeljo

LITURGIČNE NOVOSTI za letošnji veliki teden

Ker gre v velikem tednu za doživljanje odrešitve Kristusove smrti na križu in njegovega zmagošnjega vstajanja, je veliki teden po svojem bogoslužju najzanimivejši in najbogatejši čas. To velja predvsem za četrtek, petek in soboto, ki z velikonočno nedeljo sestavljajo eno samo praznično enoto.

Praznovanje velikega tedna je zelo staro in tudi različno po časih in krajih. V uradno praznovanje velikega tedna je verno ljudstvo vpletilo svoje pobožnosti in svoje navade, ki so pri raznih narodih tudi zelo stare ter po svoji vsebini velike vrednosti.

Obredi velikega tedna so doživeli večkratno preureditev; najvažnejša je v zadnjem času stopila v veljavo leta 1956, ko so vse obrede prenesli iz jutranjih ur v večerne. Težjo so postopoma sledile še nadaljnje preureditve, ki so omogočile opravljanje obredov v razumljivem domačem jeziku.

Novi mašni obred bo letos zanesel tudi v obrede velikega tedna kakšno novost. Tu je treba omeniti novo izbiro beril iz sv. pisma, ki se bodo razvrstila na posamezne dneve velikega tedna. Na oljčno nedeljo, ko se blagoslovijo oljne vejice, ne bomo brali več opisa Kristusovega trpljenja (pasijon), kakor ga je pripravil evanĝelist Matej, ampak kakor ga je pripravil Marko, in po potrebi v skrajšani obliki. V torek in sredo bo pri maši odpadlo branje pasijona. Na veliki petek bomo

pri pobožnosti brali Janezov pasijon. Za velikonočno vigilijo je na izbiro pripravljenih več svetopisemskih beril.

Veliki četrtek nas vabi k maši in obhajilu ter k češenju sv. Rešnjega Telesa. Veliki petek nas vabi k češenju svetega križa in k obhajilu.

(Veliki petek nas bo morda presenetil, ker pri obredih ne bo več črne barve, ampak rdeča.)

Obredi velikonočne vigilije so letos zelo skrajšani. Najbolj zgodaj lahko začnejo, ko se stemni, lahko pa kadarkoli ponoči, vendar tako, da se končajo pred zoro. Vendar imajo kot doslej štiri glavne dele: slovesno oznanilo velike noči (exultet) z uvodnim obredom blagoslova ognja in sveče; besedno bogoslužje; krstno bogoslužje z blagoslovom krstne vode, morebitnim krstom in obnovitvijo krstnih obljud; euharistično bogoslužje.

Slovenski prevod novega obreda velike sobote bo pripravljen. S tem pa ni rečeno, da bodo po vseh župnijah že letos vpeljali nove spremembe, ker zahtevajo precej priprave.

Kot kristjani poskrbimo, da bomo sadov velikonočne skrivnosti deležni tudi mi! Zato se radi udeležimo obredov velikega tedna, poslušajmo Kristusa, ki nam bo bogato govoril o božji besedi, pa tudi obhajajmo euharistično daritev, ki je obnavljanje in posedanje odrešitve Kristusove smrti in njegovega zmagošnjega vstajanja. L. Šk.

Mihajlov zopet na svobodi

V aprilu leta 1967 je bil prof. Mihael Mihajlov, sin ruskih emigrantov in univerzitetni docent v Zadru, obsojen na štiri leta zapor. Utemeljitev obsodbe je bila vse prej ko prepričljiva: kaznovan je bil, ker je javno zahteval ustanovitev socialdemokratske stranke v Jugoslaviji, sklicujoč se celo na jugoslovansko ustavo in pripravljaj izdajanje neodvisnega časopisa. Tudi mu je sodnik očital, da je s svojimi izjavami in svojim pisanjem škodoval ugledu Jugoslavije v tujini.

Prof. Mihajlov je prvič obrnil nase pozornost domače in tuje javnosti, ko je leta 1965 po vrstitvi z obiska v Sovjetski zvezi napisal vrsto člankov pod naslovom »Moskovsko poletje«. V njih je nanizal razne pojave stalinizma v Rusiji, najbolj pa je razburil sovjetske oblastnike s trditvijo, da začetnik koncentracijskih taborišč v 20. stoletju ni kak Hitler, ampak Stalin. Sovjetska zveza je ogorčeno protestirala v Beogradu nad to »nezaslišano« izjavo. Sam Tito je smatral za potrebno, da javno opozori državnega tožilca na Mihajlovo pisanje. Seveda posledice niso izostale: Mihajlov je bil poklican pred sodišče, odsedel v ječi 32 dni in bil nato pogojno spuščen na svobodo.

Ker pa je Mihajlov še naprej vztrajal v svojih stališčih in se pri tem celo skliceval na veljavno ustavo, je bil znova postavljen pred sodišče in zares obsojen. Bilo je to pra vpred tremi leti. Ponovna obsodba Mihajlova je naravno razburila mnoge kritike v svobodnem svetu, beograjskim diplomatom pa prinesla marsikatero nevesočnost.

Enajst mesecev pred iztekom štiriletna

ječe je pa Mihajlov bil 4. marca letos nepričakovano izpuščen na svobodo. Očividno so jugoslovanske oblasti prišle do spoznanja, da jim Mihajlov v zaporu bolj škodi kot na svobodi. Istočasno pa so nekoliko prikrajšale peruti drugemu »uporniku«. Milovanu Djilasu, neprijetnemu protestniku, ki se je ravno odpravljaj v ZDA, da se pogovori o izdajanju nove knjige, so odvzele potni list. Še pred nekaj leti bi se bilo gotovo zanj slabše izteklo.

Pomoč Afriki

550 delavcev v Genovi se je vključilo v gibanje z naslovom »Pomoč Afriki«. Gibanje nudi konkretno pomoč nekaterim področjem v Afriki.

RAZNO

Letošnje pasijonske igre na Bavarskem

V Oberammergau na Bavarskem bodo letos znova uprizorili pasijonske igre. Igre so se pričele 18. marca in bodo trajale do 28. septembra. Računajo, da si jih bo ogledalo 400.000 ljudi iz Evrope in Amerike. Pravijo, da so mesta v gledališču že sedaj vsa rezervirana. Tudi iz Slovenije bo te igre obiskala skupina ljudi.

Mašna berila za otroke

V Firencah je škofijska liturgična komisija izdelala poseben program beril in evanĝelijev za maše, pri katerih so pri-

Praznik naših mater

Praznik Marijinega oznanjenja 25. marca povezuje s praznikom naših mater. V tem mesecu se jih spominjamo s posebno ljubeznijo, ker ga tudi njim posvečujemo. Mati je središče družine, domačije in naroda. Po materah smo si bratje, po materah smo ena družina, je dejal pisatelj Ivan Pregelj. Zato se človek sprašuje, kako je mogoče toliko razprtij, nesoglasij in sporov ne samo v ožjem okolju, marveč tudi med narodi, v isti človeški družini. Vse hudo bi lahko preprečili, če bi gledali v materi dragoceno svetinjo človeštva. Prava mati je živi zgled požrtvovalnosti, odpovedi in ljubezni. O tem nam ne govori samo književnost, marveč tudi ir predvsem življenjsko izkustvo.

Naš veliki pisatelj Ivan Cankar je podobno svoje matere ovekočel v svojih spisih, ki odkrivajo ljubezen in spoštovanje do nje — mučenice in svetnice. Ljubezen do matere je Cankarja vodila k spoznavanju domovine in Boga. Še v letih, ko je živel na Dunaju in matere že davno ni bilo več, se je s toplino spominjal nje, ki je v prečutih nočeh trepetala za sinovo usodo zaradi »tuje učenosti«.

Tudi mi si želimo takih mater, ki bodo skrbno branile našo besedo in jo posredovale drugim rodovom. Mati mora biti v družini varovalka narodnih svetinj, vzgajati mora svoje otroke k ljubezni do svojega naroda in k spoštovanju vseh narodov. Njeno poslanstvo se bo tako dvignilo visoko med narodom kot sonce pod nebom.

Hvaležni smo svojim materam, ki so nam dale življenje in izročile dragoceno dediščino — slovensko besedo. Kot dobri sinovi ne smemo zavreči te dobrine, temveč jo moramo izročiti našim zanamcem. Tako bomo najlepše izpričali ljubezen do naših mater.

Pomagali pa bomo tudi graditi boljši svet, kjer bosta na prvem mestu ljubezen in pravičnost. Ljubezen do matere nas bo vzgajala k ljubezni do svoje domovine in do človeške družine. V krščanskem občestvu bomo čutili večjo povezanost vseh božjih otrok ter bomo močno želeli, da bi se vsi izgubljeni in tavajoči otroci vrnili v objem božje Matere, ker nas vodi k svojemu Sinu, ki je naš brat, prijatelj, Rešenik in Bog.

FRANC SEKOVANIC

Izdal si božjo kri

Sinedrij v noč zaseda ...

Veliki duhovnik

zaskrbljen sodnike gleda:

»Če ga zgrabimo podnevi,

se ljudstvo dvigne zoper nas.

Ponoči pa ga brez pomoči

ne bomo mogli poiskati ...«

Pri vohodu se začuje glas:

»Koliko mi daste —

pa vam ga izdam.«

Apostol Juda iz Kariota,

le k nam, le k nam!

In pada srebrnik na srebrnik ...

Trideset jih je.

Kaj mar mi siromašni Učenik!

Skozi temne mestne ulice

tolpa gnete se pošastno

in dviga meče, kole, sulice ...

»Kogar bom poljubil — tisti je;

tega primite!«

Navalili so na Jagnje kot zveri ...

Juda stiska srebrnike in beži ...

Mar žerjavica so srebrniki?

Kako strašno mi prste žgo!

Med prsti se mu topla kri cedi;

jedka bolečina stresa mu telo.

Brez diha v tempelj pridrvi;

»Tu jih imate — srebrnike!«

Zažvenketali so kovanci,

odkotalili se na vse strani,

od vsepovsod je zadonelo:

»Nesrečni Juda,

izdal si božjo kri!«

sotni le otroci. Izbrani so taki odlomki sv. pisma, ki so otrokom bolj razumljivi in zanje bolj primerni. Kongregacija za svete obrede je dala dovoljenje, naj se v Firencah uporabljajo ti odlomki sv. pisma za poskus za dve leti.

Bolgari so še verni

Bolgarski filozof in sociolog M. Dragarov piše v svoji najnovejši knjigi »Religiозна duša Bolgarov«, da je bolgarsko ljudstvo še zelo verno. Kot dokaz navaja, da 70% bolgarskih prepričanih ateistov svoje umrle pokoplje z verskim obredom. 26,5% se jih po obvezni civilni poroki na občini poroči tudi v cerkvi. Po deželi je treba 37% mladine iz »važnega proletariata« kljub dolgoletni ateistični vzgoji prištevati h »globokovernim« ljudem.

Resnica o duhovniških izstopih

V zvezi z vprašanjem duhovniškega celibata v latinski Cerkev posvetni kakor protiverski tisk rad govori o velikem številu iz službe izstopajočih duhovnikov in redovnikov. Pri tem obtožuje papeža, da zaradi svoje »trdovratnosti« postavlja v nevarnost če že ne obstoj, pa vsaj rast Cerkve v svetu. Le redko kje pa je mogoče priti do objektivnih števil.

Problem duhovniških izstopov je nedavno obdelal katoliški informacijski center v Bruslju »Pro Mundi Vitae«. Ugotovil je, da je resnično eden glavnih vzrokov za duhovniške odpade vprašanje celibata, tj. nezmožnost izpolnjevanja duhovniških oz. redovniških obljub. Nikakor pa ni število izstopov tolikšno, da bi moglo resno ogroziti delovanje Cerkve v svetu.

Papež Pavel VI. je lanskega oktobra posebni komisiji poveril nalogo, naj prouči, kako je dejansko z zadevo duhovniških izstopov. Zadevna komisija je ugotovila, da je v zadnjih šestih letih zaprosilo za razrešnico od samskih obljub 7.137 duhovnikov. Največ prošelj je prišlo iz Latinske Amerike (661), Francije (553) in Sev. Amerike (455). Te številke pomenijo, da je v tem času zaprosilo za odvezo od celibata komaj en odstotek vseh duhovnikov. Pri redovnikih je odstotek nekoliko večji in se bliža dvema odstotkoma. Najvišji odstotek (4%) imajo med redovi dominikanci. Od vloženih prošelj je bilo do sedaj ugodno rešenih 71% primerov.

Po posameznih državah je stanje po podatkih »Pro Mundi Vitae« približno naslednje: na Nizozemskem, ki toliko dá govoriti zadnje čase o sebi, je od leta 1965 zapustilo svoj poklic od tri tisoč duhovnikov 145, v Španiji od 25.000 duhovnikov 350, v ZDA od 50.000 1.171 duhovnikov. V Italiji je od 62.000 duhovnikov od leta 1964 zapustilo svojo službo 1.400. Starostna doba duhovnikov, ki odhajajo v civil, je različna, a po ugotovitvah omejenega centra v Bruslju zapusti največ duhovnikov svoj poklic v prvih petih letih po posvečenju.

Kako se dá zlonamerno poročati o celibatu, dokazuje primer avstrijske ankete med duhovniki in bogoslovci. Vprašanih je bilo 4.261 duhovnikov in bogoslovcev, odgovorilo pa je na anketi le 1.716 (40,3 odstotka) duhovnikov in 211 (47%) bogoslovcev. Od teh 40 oz. 47 odstotkov, ki so odgovorili, jih je 62% bilo mnenja, da bi Cerkev poleg neoznejenih lahko imela tudi ožene duhovnike. Na vprašanje: »Ali bi se vi oženili, če bi se lahko naprej ostali duhovnik in izvrševali svoj poklic?«,

se jih je okrog 500 (31%) izreklo z »da«. Skoro 60% vprašanih ni na anketo odgovorilo. Bili so mnenja, da je debata o celibatu nesmiselna, ker so ga ob posvečenju radovoljno sprejeli. Zato je bilo poročanje svetnih časopisov zlonamerno, da se je namreč polovica vseh avstrijskih duhovnikov izrekla za odpravo celibata, ko se je vendar za to izjavilo od nad štiri tisoč vprašanih le okoli petsto duhovnikov, tj. 12,5 odstotka.

UTRIP CERKVE

Celjska Mohorjeva družba postala knjižno društvo

Mohorjeva družba v Celju je imela 25. februarja svoj občni zbor. Zadnja številka »Družine« objavlja poročilo o tem občnem zboru. Iz tega poročila sledi, da so zborovalci sprejeli osnutek pravil Mohorjeve družbe kot knjižnega društva. Družba bo ostala v Celju in bo izdajala vsako leto knjižno zbirko, ki bo skrbela za podpiranje slovenske narodne zavesti, srčne kulture in krščanske omike. Novo izvoljeni odbor družbe stoji sedaj pred velikimi in nelahkimi nalogami. Želimo mu, da bi mogel pripraviti tak izdajateljski načrt, ki bo ustregel potrebam slovenske Cerkve.

Verouk naj ostane

Angleško prosvetno ministrstvo je zbral podatke o pouku krščanskega nauka v šolah. Zdelo se je, da javno mnenje želi, naj se odpravi poučevanje krščanskega nauka na državnih šolah. Zadnja anketa pa je pokazala ravno nasprotno. Velika večina dijakov in staršev želi, naj bo verouk na državnih šolah.

Prosvetno ministrstvo sedaj išče poti, kako napraviti poučevanje verouka na državnih šolah bolj uspešno. Prosvetni minister se je med drugim sestel s predstavniki raznih verstev, da bi slišal njihove predloge.

Španski izseljenci potrebujejo svojih duhovnikov

Španska škofovska komisija za izseljenice je nedavno razpravljala, kako bi čim bolj poskrbeli za dušnopastirsko delo med španskimi izseljenci, ki jih je vsako leto več v nekaterih evropskih državah. Potrebno bo najti 242 izseljenjskih duhovnikov, če naj bodo španski izseljenci primerno duhovno oskrbovani.

Hrvatje odklanjajo „jugoslovenstvo“

Centralni komite Zveze komunistov Hrvatske že nekaj časa ostro napada starega hrvaškega revolucionarja dr. Zanka, ker je v beograjskih časopisih objavil članke, v katerih je obdolžil hrvaške komuniste pretiranega nacionalizma in narodne nestrpnosti do Srbov. Pri tem je prikrito zagovarjal jugoslovanski unitarizem, tisto nesrečno »jugoslovenstvo«, ki je že povzročilo razpad prve Jugoslavije.

Na seji centralnega komiteja so torej vodilni hrvaški komunisti sicer obsodili pretirani nacionalizem, še bolj pa so udarili po »jugoslovenstvu«. Zaradi njega smo že enkrat doživeli polom, zato ni treba, da ga doživimo še enkrat, so dejali. To je gotovo pametno in trezno stališče, ki ne drži le za Hrvatje, temveč tudi za Slovence in druge jugoslovanske narode. Jugoslovanska zvezna država bo uspeša le, če bo zadovoljila potrebe vseh sestavnih delov. Kdor bi tem narodom hotel vsiliti enotnost v tistih ozirih, kjer naravne enotnosti ni, bi jih ponovno pahnil v prepire, medsebojna obračunavanja, pobijanja in splošno pogubo.

Cevprav je stališče hrvaških komunistov pametno, pa je vendar presenetljivo, ker očitno nasprotuje smeri, katero zadnje čase zastopa Tito in z njim njegov verjetni naslednik Kardelj. Dr. Zanko je namreč napadel hrvaški nacionalizem na podlagi Titovih besed in sklicujoč se na razne sklepe komunističnih kongresov. Tito že nekaj časa precej poudarja jugoslovenstvo, se navdušuje za jugoslovansko socialistično zavest in se pritožuje, da se vse premalo govori o Jugoslaviji kot državi ter se daje prednost posameznim republikam, ki jo sestavljajo.

Na hrvaškem plenumu partije je le en govornik omenil Titove poglede, a zelo obzirno in jih takoj vljudno porinil v stran. Ostali jih niso niti omenjali, pač pa so krepko tolkli po dr. Zanku. Posredno so njih obtožbe seveda veljale Titu in beograjskemu centralizmu.

Tito se na videz ni čutil prizadetega;

mirno je odšel na enomesečno potovanje v Afriko. Gotovo pa so se začutili prizadeti Srbi. Ti se vedno čutili žrtve hrvaško-slovenskih intrig in si zato na tihem želijo povratka Rankovića. Saj tudi on s svojo UDB-o Srbom ni prizanašal, a vedeli so, da je branil srbstvo, zlasti v pokrajini Kosovo in da je znal srbskim interesom dati vedno prednost. Vznemirjeni Srbi spet upirajo oči proti Sovjetski zvezi. Tej bo gotovo všeč, če se ji bo zopet ponudila prilika za rovarjenje v Jugoslaviji, saj njeni voditelji že mislijo na čas, ko se bo Tito poslovil s tega sveta.

Kaj pa bodo rekli na vse to Slovenci? Ko so povzdignili svoj glas v obrambo hitre ceste Sentilj-Nova Gorica, jim je zaprl usta njihov lastni predstavnik v izvršnem biroju Edvard Kardelj. In v tem je velika razlika med Hrvatji in Slovenci: hrvaški komunisti so našli oporo v dr. Bakariću, ki jih je v njih stališču podprl, Kardelj pa je pustil svoje rojake na cedilu. Seveda je treba deloma to Kardeljevo obnašanje pripisati dejstvu, da tudi on misli na čas, ko Tita ne bo več. In Kardelj si želi, se poteguje in upa, da bo tedaj zasedel izpraznjeni prestol. Zato se morajo slovenski narodni interesi umakniti Kardeljevim ambicijam. Vse kaže, da je že določen za Titovega naslednika, saj ga drugače ne bi bili ob zadnji 60-letnici njegovega rojstva po vsej državi tako slavili ter po radiu in časopisju oznanjali njegovih zaslug. Da bo torej Kardelj sprejemljiv za Srbe, mora biti »nevtralen« do Slovencev in ščititi interese Beograda nad republikami.

Skoda le, da Slovenci in Hrvatje ne znajo skupno braniti svojih osnovnih narodnih in demokratičnih pravic. To bi ne koristilo le njim, temveč tudi Srbom. Kljub temu, da imajo enake interese, se obnašajo bolj kot tujci na dveh straneh meje kot sosedje. Ta kratkovidnost jih je morila v preteklosti in kaže, da se bo nadaljevala tudi v bodoče.

Goriški pokrajinski proračun za 1970 odobren

Dve seji, dne 6. in 10. marca, sta zdostovalji, da se je končala razprava o letošnjem proračunu goriške pokrajine. Že na seji 28. februarja je odbornik za finance Peressin osvetlil »moralno poročilo« odbora. Iz tega poročila izhaja, da izkazuje letošnji proračun 755.500.000 lir primanjkljaja. Celotni dolg goriške pokrajine znaša do sedaj že čez 5 milijard lir.

Debata o proračunu se je začela dne 6. marca. Govorili so štirje predstavniki strank. Zanimivo je, da se skoraj nobeden od govornikov ni dotaknil številke oziroma posameznih področij udeleževanja; vsi so govorili predvsem o ideološkega in programskega stališča. Komunist Menichino je kritiziral politiko levega centra, češ da je bila nezmožna rešiti pereče probleme goriške pokrajine. Pohvalil je le, kar je odbor napravil glede na goriško umobolnico. Ostro je nastopil proti vojaškim služnostim. Liberalci Zucalli se je sicer izjavil proti levemu centru, vendar je priznal, da je uprava le nekaj naredila. Demokristjan Gismano je pohvalil odbor, da je znal proračun pametno in smotno pripraviti.

Zadnja seja dne 10. marca je trajala od devetih zvečer do ene po polnoči. Proti proračunu so govorili komunisti Marizza, Clapis in Papais, za proračun pa socialisti Macoratti, predstavnik Slovenske demokratske zveze Kranner, socialisti demokrat Tacchinardi in demokristjan Cosani. Kranner se je v svojem posegu omejil predvsem na moralno pogramsko plat in je tu tudi omenil ter pripomnil, da bo številke in posamezna področja obravnaval prihodnjic, kot je bila to vedno njegova navada.

KORISTNOST LEVEGA CENTRA ZA SLOVENSKO MANJŠINO

V svojem posegu je Kranner povedal tole: Od upravnih volitev leta 1965 vodi upravo goriške pokrajine levi center (DC, PSI, PSDI), ki ga od zunaj podpira tudi SDZ, predstavnica demokratičnih Slovencev na Goriškem.

»Vključitev SDZ v levi center je bil za goriško pokrajino važen dogodek, ki je hotel potrditi voljo in doprinos tih strank do mirnega sožitja obeh etničnih skupin, živčih ob Soči. Pokazati je hotel s tem, da one tri stranke prekinejo s politiko pritiska in krivice, ki jih je nad slovensko narodno manjšino izvajal fašizem žalostnega spomina. Pokazati je hotel ta akt, da se vse tri stranke zavedajo, da mora biti goriška pokrajina s svojo narodno manjšino most povezave med Italijo in Jugoslavijo in da je za dosego miru in ciljev zedinjene Evrope nujno potrebno, da vladata doživljajo in dobro sosedstvo med obema mejnima državama. Upam, da je moje sodelovanje v levem centru jasno pokazalo, da demokratični Slovenci iz SDZ na Goriškem iskreno želimo ustvarjati most do sohržavljavov italijanske narodnosti; da nismo neljalni državljani ali prenapeti nacionalni šovinisti, če se borimo za uveljavitev naravnih naših pravic; da dejansko želimo in delamo za socialni in ekonomski napredek cele goriške pokrajine...«

»Se nekaj izredno pozitivnega je prineslo sodelovanje obeh etničnih skupin v levem centru« je nadaljeval Kranner. »Ponehuje vedno bolj tisto sumničenje in nezaupanje, ki je bilo samo plod nerazumevanja in nepoznanja. Prav to nepoznanje so izrabljali tisti posamezniki in tiste skupine, ki so hotele ustvarjati zid sovraštva med obema narodnostima skupinama. Danes

ti podpihivalci ne morejo več najti ugodnih tal med prebivalci goriške pokrajine.«

»Dejstvo je, da je bila politika levega centra pozitivna za slovensko narodno manjšino. Naš obstoj priznavajo, razne stvari so bile napravljene, razni pogledi in stališča so se menjali. Najboljši dokaz je razprava v občinskem svetu goriške občine o resoluciji o enakopravnosti pravic slovenske narodne manjšine, za katero so glasovale vse stranke razen misovcev.«

MARSIKAJ PA SE ČAKA RESITVE

»Vendar vse še ni napravljeno, vsega še nismo dosegli. Se vedno ne moremo uporabljati vselej in v vseh uradih svojega maternega jezika. Se vedno manjka zakon o zaščiti slovenske narodne manjšine. Se vedno niso bili razpisani konkurzi o stalni namestitvi profesorjev na srednjih šolah s slovenskim učnim jezikom, čeprav so bile te šole uzakonjene že leta 1961. Nemške šole na Južnem Tirolskem so bile ustanovljene leta 1963, pred tremi meseci pa so bili razpisani konkurzi za stalna mesta.«

»Tudi je res,« je nadaljeval Kranner, »da v debati o zgraditvi protosinhrotrona, ki se je vršila oktobra 1966, niste hoteli vključiti v skupno resolucijo naslednjega besedila, ki sem ga predlagal: "Pokrajinski svet smatra, da bo zgraditev protosinhrotrona v Doberdolu čisto gotovo škočila obstoj slovenske narodne manjšine tako v kraju samem kot tudi v celi pokrajini. Zato prosi vlado, da še pred zgraditvijo jedrskega pospeševalca stori vse potrebno za učinkovito zaščito narodne manjšine". Jaz sem se zato vzdržal glasovanja. Nekateri načelniki skupin ste izjavili potem, da priporočate predsedniku, da naj upošteva moje zahteve, da se obvezujete, da boste problem zaščite slovenske manjšine ponovno obravnavali, ko bo odločena zgraditev pospeševalca v Doberdolu. Predsednik je povzel vaše izjave in zagotovil, da se obvezuje, da bo problem zaščite prišel na dnevni red, čim bo izbira kraja padla na Doberdob; potrdil je tudi, da bo ta obveza vključena v sejni zapisnik. Danes, ko se bliža dan odločitve zgraditve pospeševalca v Doberdolu, si dovoljujem, da prosim predsednika in predstavnike političnih strank, ki ste takrat dali omenjena zagotovila, da boste vse storili, da bodo obljube izpolnjene in bo tako slovenski manjšini zagotovljena zaščita njenih pravic, interesov in celovitosti.«

Nato je Kranner prešel tudi na problem, ki tako teži goriško pokrajino — na vojaške služnosti. Osvetlil je problem in ugotovil: »Dejstvo je, da so vojaške služnosti hudo gospodarsko breme ne samo za prebivalce slovenskih vasi, kot so npr. Doberdob, Vrh in druge, pač pa za vse vasi in občine ob meji brez izjeme. Zato je treba podvzeti vse potrebne korake na vseh merodajnih mestih, da se vojaške služnosti čim bolj omeje, da se ne raztegujejo na nova področja in da bodo čim manj zavirale gospodarske interese in razvoj.«

Kranner je zaključil svoja izvajanja z izjavo, da bo glasoval za odobritev »moralnega poročila« in za proračun.

V odgovorih, ki so jih odborniki in predsednik dali izvajanjem posameznih govornikov, je predsednik zagotovil Krannerju, da tista obveza o zaščiti slovenske narodne manjšine še vedno velja.

Proračun je bil nato sprejet z večino glasov; zanj so glasovale vse stranke levega centra.

Nadškofovi obiski

V nedeljo, 1. marca je g. nadškof obiskal župnijo sv. Janeza Bosca, za katero skrbijo salezijanci. Za slovenske vernike se zanima g. Anton Resen.

V nedeljo, 15. marca je pa g. nadškof obiskal župnijo Skedenj, kjer skrbi za slovenske vernike g. Dušan Jakomin.

V obeh župnih cerkvah je g. nadškof maševal in pridigal ob 10. uri. G. nadškofu moramo izreči veselo priznanje za njegov pogum in trud, da je celotno sveto mašo — tudi s kanonom — lepo opravil v slovenskem jeziku.

V škedenju je g. nadškofa pozdravil dr. Marijan Bajec. V obeh cerkvah so se verniki odzvali kar v lepem številu.

Rojan

Veliko veselja je prineslo v Marijin dom gostovanje ansambla »Miramar« v nedeljo 8. marca. Najprej je prišel na oder bazovki mladinski zbor ob spremljavi ansambla »Slomšek«. Lepo je zapel vrsto modernih popevk. Nato se je oder napolnil z mladimi harmonikarji in kitaristi Miramar-junior. Pod vodstvom prof. Zajčeva so zaigrali kar zahtevne skladbe.

Največje pričakovanje pa je bilo seveda za nastop ansambla Miramar-senior. Podal je lepe odlomke iz raznih oper. Z velikim užitekmo smo poslušali. Čeprav je ves proqram trajal dve uri, je bil kar prekratek.

Lani smo imeli prvič na veliki petek zvečer ob osmih Kristusovo trpljenje v postni pesmi s kratko povezavo. Zbor je zapel postne pesmi v sporedu, kakor opisujejo Kristusovo trpljenje. Lepo je bilo. Tudi letos bomo na veliki petek razmišljali Kristusovo trpljenje na enak način.

Pretekli terek smo pokopali Emilijo Rustja s Scale Sante. Prizadela nas je njena nenadna smrt. V nedeljo je bila še pri deveti sv. maši. Ponoči ji je postalo slabo in čez nekaj ur je v bolnišnici umrla. Zelo je bila poznana. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi. Naj ji Bog nakloni večno plačilo. Njenim dragim iskreno sožalje.

Pojasnilo svetokriškega župnika

V zvezi s člankom »Zakaj so v cerkvi sv. Roka odstranili apsidalno pregrajo«, ki je izšel v nedeljski številki Primorskega dnevnika z dne 15. marca t.l. na strani 5, prosim, da bi priobčili naslednji popravek, ki sem ga poslal tudi uredništvu Primorskega dnevnika:

Ni res, da bi bil dal jaz odstraniti lursko votlino iz cerkvice sv. Roka, pač pa je res, da je to trditi Buffolo, ki so ji poverjena obnovitvena dela iste cerkvice, ukazal zavod za spomeniško varstvo, kar na drugem mestu sami priznavate, ko pišete »da so veliko apsidalno pregrajo odstranili 5. marca po navodilih zavoda za spomeniško varstvo.«

Ne odgovarja resnici, da bi bil jaz kdajkoli ali komurkoli izjavil, da se »apsidalna stena iz kraških skal ne bo več vrnila na svoje mesto.«

Trditve, po kateri naj bi se bil jaz v zadnjih treh letih prizadeval za odstranitev že omenjene votline, je ne samo iz trte zvita, ampak tudi obrekljiva.

Piscu sicer dopuščam, da se mu »zdi«, da sem se obrnil na zavod za spomeniško varstvo in dobil od njega dovoljenje za

lovja in v loku padali nazaj.

Na obzorju pa je bila bela koprena, kot da prikriva obrežje, ki je bilo nekje tam neskončno daleč.

Zadnji dan pred Rio de Janeiro se pojavila za nami mogočna prikazen, katero smo čez dve uri spoznali. Bila je tržaška »Oceania«. Njena hitrost je bila neprimerljivo večja kot naša. Kaj bo naša stara barka v primeri z mlado silo! Kar kmalu nas je pustila za sabo. Čez dve uri je ni bilo več videti. Njena pot je vodila do Arcifesa. Mi pa smo šli naravnost proti Rio de Janeiro brez postanka.

V RIO DE JANEIRO

Zame je bila pot nepopisen užitek. Smotno razdeljeni čas mi je tekal tako, da mi je bilo kar žal, da je že noč. Le tega se nisem zavedel takoj, da uro pomaknejo nazaj vsako toliko. Kako, da ni še kosila? Pa pogledam na ladijsko uro in dožnem, da kaže eno uro manj kot moja. Kmalu sem spoznal, da tako mora biti. Do Rio de Janeiro so nam dodali že tri ure časa. Pa mi je prav prišel.

odstranitev votline. V resnici pa sem se obrnil in vztrajno obračal nanj samo in izključno zato, da bi od njega dosegel popravilo strehe, ki je bila na tem, da se zruši.

Ni res, da bi bil jaz po prevzemu župnije odstranil kakega starešino, pač pa je res, da sem na mesto umrlega Kristjana Tence takoj predložil novega, ki ga je pristojni dekan tudi potrdil.

Kunčič Jože, svetokriški župnik

Bazovica

Zima je, tako vsaj upamo, za nami. Za nami je tudi mladinski izlet na Ljubelj in na Bled, prijetni slovenski večeri in pustno veselje v Slomškovem domu. Mladina je izrabila večerne ure za poslušanje glasbe in za pripravo Moličrove šaloigre »Zdravnik po sili«. Cerkevni pevski zbor se pripravlja na veliko noč in na druge nastope. Tudi glasbeno šola pridno vadi. Gojenci imajo vedno več veselja in njih število stalno raste.

Na belo nedeljo, 5. aprila bo spet oživel naš bazoviški oder, ki je več let počival. Letos praznujemo 20. obletnico naše kino dvorane, zato je mladina Slomškovega doma resno zavihala rokave, da bo na dostojen način proslavila to pomembno obletnico.

V nedeljo, 12. aprila se bo vsa družba, ki se zbira v Slomškovem domu in mnogi njeni prijatelji preselili za en dan v Rožno dolino na Koroškem. V novem župnijskem domu v St. Jakobu bodo nastopili naši cerkveni pevci, mladinski zbor ob spremljavi mladih godcev, oboja ansambla Miramar in verjetno tudi naš prijatelj znani harmonikar Marcosignori. Če bi se kdo rad pridružil, naj se čimprej zgleda v Slomškovem domu (tel. 226117).

Bliža se tudi naše prvomajsko slavlje, ki hoče ob prazniku dela nuditi domačinom in vsem Slovincem na Tržaškem pristno slovensko zabavo. Spored bo letos gotovo bolj pester ko druga leta in smo prepričani, da bo ob sodelovanju naših društev res dobro uspel. Odbor se je že lotil dela.

In še zadnja novica: na cvetno nedeljo, 22. marca ob 20.30 bo gostovalo v naši dvorani Slovensko gledališče iz Trsta z dramo »Naša kris«. Vsi prav iskreno vabljeno!

Škofov pastirski obisk v tržaški okolici

Gospod nadškof bo v tem letu obiskal vse slovenske duhovnije v tržaški okolici. Spored pastirskih obiskov je naslednji: 19. aprila Opčine, 7. junija Sv. Križ, 14. junija Prosek, 28. junija Boljunec, 5. julija Trebče, 12. julija Repentabor, 6. septembra Dolina, 13. septembra Katinara, 20. septembra Boršt, 27. septembra Ricmanje, 4. oktobra Bazovica, 11. oktobra Kontovel, 18. oktobra Mačkopolje.

Beograjski madrigalisti v Rimu

Pevski zbor beograjskih madrigalistov je imel koncert v avditoriju Gonfalone v Rimu. »L'Osservatore Romano« poroča, da je zbor izvajal odlomke iz pravoslavne liturgije po besedilu sv. Janeza Krizostoma. V drugem delu koncerta so bila na sporedu dela priznanih avtorjev. Izvajanje je bilo odlično. Zbor vodi Dušan Miladinović.

Bralci pišejo

Priznanje Goriški Moh. družbi

Moram priznati, da sem bil silno vesel vaših letošnjih Mohorjevih knjig in sem jih z užitekmo prebral. Posebno mi je ugajala povest »Andrejka«. Čestitam pisateljici in menim, da je s knjigo napravila veliko dobrega. Nekaj izvodov sem poslal tudi v Slovenijo. Menim, da je avtorica znala pokazati ideal v vsem dostopni in razumljivi obliki. Ni sicer sledila Cankarjevemu stilu, saj ta ni za povprečnega človeka, je pa zadela dušo našega ljudstva. Upam, da bom ob priliki tudi sam mogel pisateljici izraziti svoje čestitke.

Msgr. M. Jezernik, Rim

Le mačeha zmore kaj takega

Zadnji vatikanski koncil, ki ga je sklical papež Janez XXIII., je odpravil tako imenovani »Index« ali seznam prepovedanih knjig, tako da sedaj vsak katoličan po lastni razsodnosti z mirno vestjo lahko bere vsako knjigo, ne da bi zato postal izobčenec. Cerkev, čeravno je v svojem bistvu konservativna, se je prilagodila novim časom in je odpravila vse omejitve svobode katoličanov. Jugoslovanska socialistična republika pa nasprotno še vedno vztraja v teh zastarelih in neokusnih metodah, akoravno je sama pretrpela isto leta 1948 s strani Kominforma. Danes se ista izobčenka zateka k indeksom in je tako prepovedala razpečevanje knjige slovenskega tržaškega pisatelja Borisa Pahorja, ki je izpričal svojo ljubezen do domovine v nacističnih taboriščih, sedaj pa ga ta s svojim nerazumevanjem duševno muči. Menim, da samo mačeha zmore kaj takega, ne pa prava mati.

Z. R., Trst

Družino je treba štiti

Rimsko združenje katoliških juristov je pripravilo posebno izjavo, ki naj bi služila za utrditev družinske enotnosti. Juristi v tem dokumentu zelo jasno prikazujejo nevarnosti in škodo, ki bi jo povzročila uvedba razporeke. Juristi nadalje vabijo katoličane, naj pogumno zagovarjajo in branijo družino in njene vrednote.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 22. do 28. marca 1970

Nedelja: Prvi: 11.00 Sv. maša. 21.00 Neapelj 1960. Konec Burbonov (2). — Drugi: Srečanje s Cagliari. 22.20 Ognji sredi noči, telefilm policijske vsebine.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 Človek iz Alcatraza, film. — Drugi: 22.15 Simfonični koncert. 22.45 Parlament italijanskega zedinjenja (1848-1870), 5. nadaljevanje.

Torek: Prvi: 18.45 Vera - danes. 21.00 Zid v Sartère. — Drugi: 21.15 Ko človek zgine (3): Nomadi iz mest. 22.35 Poučni film: Pakistan.

Sreda: Prvi: 21.00 Človek in morje (6): Fotopljeni zaklad. — Drugi: 21.15 Pek iz Benetk, film. 22.45 Kino v letu 1970.

Četrtek: Prvi: 21.00 Marijino oznanjenje, recital. — Drugi: 21.15 Vse tveganja. **Petek:** Prvi: 18.45 Simfonični koncert 20.50 TV-7. 22.00 Od česa živi človek (Tolstoj). — Drugi: 21.10 Prenos po evroviziji iz Rima: Križev pot v Koloseju. 22.15 Srečanje za veliko noč (3).

Sobota: Prvi: 13.00 Sv. Klara iz Montefalco. 19.10 Veliki kanjon (ZDA). 19.35 Čas, duhu posvečen. 20.50 Evangelij po sv. Mateju, Pasolinijev film. — Drugi: 21.00 Mi in drugi. 22.10 Maša »Requiem« (G. Verdi).

† Msgr. Janez Hladnik

69 V SLUŽBI CERKVE IN NARODA

(SPOMINI)

MASA NA LADJI

Drugi dan je bila nedelja. Moral bi maševati, a ladja ni imela kapele. Nič se nisem temu čudil. Saj sem vedel, da je francosko javno mišljenje brezverno.

Začudil sem se pa takoj prvi dan, ko pride k meni mlad mornar in me vpraša, če sem jaz katoliški duhovnik. Kar kmalu sem videl, kako odlični fant je in kako globokoveren. On da je tudi določen, da mi bo stregel pri maši, če mi je tako prav.

Seveda sem bil takoj sporazumen. Razložil mi je, da se vsako jutro, če je kak duhovnik na ladji, pripravi otroški salon in se postavi oltar. Naslednje jutro ob sedmi uri je bila sveta maša in tudi nekaj Potnikov je prišlo, vsi iz prvega razreda. Kmalu so s strežnikom prišli k meni

tudi drugi fantje ladijskega moštva in začeli z menoj razgovore, iz katerih sem spoznal, da imajo o veri popolnoma zmešane pojme. A vendar je bilo tolažljivo, da so iskali nečesa in da se je to ponavljalo skoraj na vsej poti.

V soboto me obišče kapitan in vpraša, če bi hotel imeti slovensko sveto mašo. Seveda mi je bilo prav. Slovenska maša je bila zanje godba. Tako so udarili kot stari avstrijski godci pri polku. Maša je bila v veliki dvorani, a le za potnike drugega in prvega razreda.

Tako smo pluli brez presledka. Le od daleč smo videli Kanarske otoke, še bolj daleč proti vzhodu so bili tri dni kasneje Kapverdski otoki.

Morje je pa bilo mirno, veličastno, brezbrežno. Kakor žametna temnomodra preproga je bilo, katero je rezal ladjin gredelj, da se je peneč valila voda na obe strani.

Pogledam natančno in res, ne motim se: dva delfina v paru vozita vsak na eni strani ladjine komicke, ki reže valove. Pa sem še bolj pogledal in sem odkril še več in še delfinov, ki so skakali iz va-

nebeška prikazen in tako blizu je bil Kristus, da se je zdelo, da ga lahko dosežem.

Drugo jutro smo bili v Santosu. Umazano mesto je to, pač trgovsko in nič drugega. Tam se nihče ne ustavi zato, da bi iskal lepote, temveč le poslovno. Ali bi izstopil ali ne, sem premišljeval, ugotavljal oči umazanijo mesta.

Pa že prihajata po dvignem mostu moža, ki me iščeta. Dobila sta namreč glas iz Ljubljane in tako sta me prišla pozdravit kot prva rojaka iz nove zemlje. Bila sta Ivo Butkovič in njegov tovariš. Prišla sta iz San Paula, ki leži 80 km v notranjosti dežele, mesto, ki menda na svetu najbolj hitro raste. Še danes pravijo, da je tako.

Ni bilo časa za skok v San Paulo. Čez tri ure smo šli dalje. Med novimi potniki je vstopil vseučiliški profesor iz mesta Tucumán na argentinskem severu. Od tu naprej je bil moj sobesednik in prav za potrebo, kajti moral sem mu razgnati nesmiselno trditve, da je vera v konfliktu z znanostjo.

(Se bo nadaljevalo)

Predavanje o problemih sodobnega katolicizma

Ciklus predavanj o sodobni slovenski kulturi, ki ga prireja SKAD v Gorici, se bliža svojemu koncu. V teku dosedanjih večerov, posvečenih tej temi smo lahko slišali že vrsto različnih referatov s področij literature, glasbe ipd. Zadnje na vrsti je bilo predavanje prof. Lojzeta Ambrožiča iz Würzburga o temi »Puberteta katolicizma«.

Predavatelj se je kot duhovnik posvetil študiju bibličnih ved, ki jih je najprej študiral na Bibličnem inštitutu v Rimu. Nato se je vrnil v Kanado, kamor se je po vojni izselila njegova družina, in tu poučeval v torontskem bogoslovju. Cerkevne oblasti so ga nato poslale na nadaljnji študij bibličnih ved na znano univerzo Würzburg v Nemčiji.

Prof. Ambrožič je najprej podal nekaj oznak o vlogi krščanstva zlasti v zgodovini zahodnega sveta, kjer je npr. prav in samo ob tem sklopu lahko razumeti pojav francoske revolucije ali kasnejše komunizma. V svoji nadaljnji analizi sodobnih problemov katolicizma je predavatelj nakazal celo vrsto problemov, ki tarejo katoliški svet v pokoncilski dobi. Tako je nanizal nekaj misli o tradiciji, avtoriteti, vprašanju celibata in različnih tokov v Cerkvi. Zaustavil se je tudi ob pomenu in nujnosti papeštva kot ustanove, ki v ljubezni veže med seboj različne težnje v katoliškem svetu. Prof. Ambrožič je še osvetlil razne pojme v zvezi s krizo holandske Cerkev, ki kaže velikanske razlike s kako drugo, kakor npr. špansko Cerkvijo. Razčlenil je še sedanjo podobo rimske kurije, ki je deležna veliko upravičene kritike, igra pa tudi marsikdaj pozitivno vlogo. V tem oziru je odločno obsodil nekatere škodljive pojave znotraj kurijskega okvira, ki včasih bolj škodujejo kot koristijo, saj ne moremo odobravati diktature v nikakih oblikah tako od strani svetne kot cerkvene oblasti. Ob koncu je predavatelj v usmiljenju nakazal pot iz sedanjih antagonizmov, ki prevevajo katoliške vrste.

Da je bilo predavanje zelo tehtno in aktualno, je pokazala tudi živahna debata. Različni udeleženci so v svojih mislih ozioroma pripombah podali nekaj lastnih pogledov v zadevi. Predavanja se je udeležilo precej izobraženstva in študentov, kar je vsekakor razveseljivo.

Spectator

Odnosi do slovenske manjšine

V listu »Quadrante Est«, ki periodično izhaja v Gorici, najdemo v št. 23 od 28. februarja 1970 tudi sledeče misli, ki se nanašajo na slovensko manjšino na Gorickem:

Navzočnost slovenske narodne manjšine tako v naši pokrajini kot v naši deželi pomeni dragoceno priliko za bistveno obogatitev skupne demokratske dediščine in je istočasno koristno sredstvo ter najboljša jamstvo za stalno izvajanje mednarodnega poslanstva Gorice do Jugoslavije in »slovenskega sveta«. Z ozirom na take vidike bi bil gotovo škodljiv vsak javen ali skriven poizkus vsrkati ali osamiti slovensko manjšino s strani italijanske večine. V skupni težnji pospeševati harmoničen razvoj naših skupnosti v mestih, pokrajini in deželi je treba Slovincem kot državljanom in članom skupnosti priznati vse pravice in posebne pogoje, da bo obseg njihove družbene, kulturne, šolske, politične in verske svobode vedno zajamčen in cenjen, nikdar pa zožen ali omejen.

Kulturni večeri v Katol. domu

Do sedaj smo imeli v Katoliškem domu v Gorici v marcu kar tri kulturne večere. Najprej je v sredo, 4. marca prišel predavatelj dr. Jože Andlovic iz Sempetra pri Gorici, nato je bilo 11. marca skioptično predavanje o potovanju goriskega nadškofa v naselje Manikrò v afriški državi Slonokoščena obala, naslednji dan je pa govoril prof. Lojze Ambrožič iz Würzburga v Nemčiji, o čemer posebej poročamo.

Dr. Andlovičovo predavanje je privabilo v malo dvorano izredno veliko število občinstva. Je pa predavanje to tudi zaslužilo. Dr. Andlovic, po poklicu kirurg v šempetrski bolnišnici, se je namreč lani udeležil slovenske planinske odprave na dva vrhova v pogorju Anapurne na nepalsko-kitajski meji. Ekspedicija je uspešno potekala in slovenski planinci so 22. oktobra 1969 prišli kar na dva vrhova: na Anapurno II (7937 metrov) in na Anapurno

IV (7542 metrov). Celotna ekspedicija je imela 11 članov, katerim se je v Nepalu pridružilo 11 šerp ter 120 nosačev.

Odprava je odpotovala iz Ljubljane sredi avgusta z dvema kombijema in enim tovornjakom. Pot je vodila preko Turčije, Perzije, Afganistana, Pakistana in Indije v Nepal. Med potjo je prišlo do raznih nezdod, a odprava je le srečno dospela v Nepal. 250 barvnih posnetkov je gledalcem predložilo 24.000 km dolgo pot, vzpon v gore, zmagoviti naskok na vrh Anapurne II in IV ter povratek v nižino. Bilo je res zanimivo in poučno predavanje, ki je navzoče za dve uri prestavilo v do sedaj nepoznani svet in jim odkrilo na izviran način lepoto božjega stvarstva.

Vprašujete - Odgovarjamo

Božje poti in Marijino češčenje

Naš bralec in dopisnik takole vprašuje: *Dovolite, da vam povem, kako jaz mislim o božjepotnih romanjih in o češčenju Mater božje in svetnikov. Ko sem bral v »Katoliškem glaslu«, da se pripravljajo osemdnevno romanje v Lurd in da stane vožnja in preskrba 50 tisoč lir, sem se vprašal, ali ubogi verniki res morajo potovati tolikšno vsoto, da počastijo Mater božjo v Lurd, ko pa imajo na pragu svojih vasi Marijinih cerkva na pretek. Bogatini navadno ne romajo v Lurd in so do vere brezbržni. In če kateri gre, gre z avtom. Meni se zdi, da je to češčenje Mater božje podobno ravnanju vdove po pok. Johnu Kennedyju, Jacqueline. Ta je potovala iz Grčije v Pariz kupovat obleko, čeprav je imela trgovine tudi v Atenah ali kje drugje bliže. Seveda Jacqueline si je to lahko privoščila, ko je sedaj žena milijarderja Onassisa. Za ubogega kmeta ali delavca je po mojem mnenju dovolj, da počasti Marijo doma, če ne more na božjo pot. Marija ga bo vseeno uslišala, če se zateče k njej z globokim zaupanjem.*

Tomaž Cuder

Brez droma, človek lahko povsod časti Mater božjo in ga ta lahko povsod usliši. Prav tako je res, da Bog ni iskal kakih krajev kakor edinih, kjer bo ljudem delil milosti. Kot neomejen gospodar povsod lahko vernega človeka usliši in mu pomaga. Vemo, da je sv. Pavel Korinčanom priporočal: »Molite in zopet pravim, molite!« in jim ni naročal, naj poromajo v Jeruzalem. Vse to je res.

Toda prav tako je res, da je sv. Pavel sam poromal v Jeruzalem, da tam pomoli v templju. O našem Gospodu in njegovi Materi je tudi znano, da sta poromala v Jeruzalem. Prav tako vemo, da so kristjani že v prvih stoletjih radi romali v Jeruzalem in na grobove svetih mučencev, posebno še v Rim na grobove apostolov Petra in Pavla. O tem pričajo silno stari zapisi na njunih grobovih iz 3. stoletja. V časih cerkvenih očetov, to je v 4. in 5. stoletju, pa ja bilo romanje v Palestino na kraje, ki jih je posvetil naš Gospod, že silno razširjeno. Prav tako romanje v Rim in na grobove nekaterih svetih mučencev.

Cemu pa so kristjani romali na svete kraje in čemu še romamo? Razlog romanj je v sami naši človeški naravi. Človek je radoveden, tudi veren človek. Zato si rad ogleduje nove kraje in tuje ljudi. Veren človek posebno rad spoznava kraje, kjer je živel Jezus in kjer je živel Marija Devica, pa apostoli in nekateri bolj priljubljeni svetniki, da se pokloni na njih grobovih in tam pomoli. Pri vernem kristjanu se pridružuje še dejstvo, da je Bog, ki je neomejen delavec milosti, izbral nekatere kraje, da tam v večji meri deli svoje milosti. Pri vernem kristjanu se pridružuje še dejstvo, da je Bog, ki je neomejen delavec milosti, izbral nekatere kraje, da tam v večji meri deli svoje milosti. Pri vernem kristjanu se pridružuje še dejstvo, da je Bog, ki je neomejen delavec milosti, izbral nekatere kraje, da tam v večji meri deli svoje milosti.

Seveda ni s tem rečeno, da mora vsak dober kristjan v Lurd, kakor da bi drugod Marija ne delila milosti in pomagala ljudem. Vsakdo lahko časti Marijo Devico tudi doma ali na kaki bližnji božji poti, npr. na Sveti gori, na Brezjah, na Sv. Višnjah ali kje drugje. Naši verni predniki so lepo Slovenijo olepšali z izredno velikim številom Marijinih cerkva in raznih svetnikov, ki so tudi božje poti. Nihče ne brani, da tudi tja romamo prosit Marijo pomoči.

SLOVENSKO KATOL. PROSVETNO DRUŠTVO »M. FILEJ«
v Gorici vabi na

KONCERT ORKESTRA GLASBENE MATICE IZ TRSTA

ki bo v torek, 24. marca ob 20.30 v dvorani Katoliškega doma.

Dirigent: Kruno Cipci

Solisti: M. Pahor - flavta; V. Cesar - fagot; D. Slama - klavir

SPORED

A. Srebotnjak: *Glasba za godala*; L. Boccherini: *Koncert v d-duru za flavto in godala*; L. van Beethoven: *Romance Cantabile za klavir, flavto, fagot in orkester*; W. A. Mozart: *Simfonija št. 29 v a-duru K. 201*

Prijava oljčnih nasadov do 15. 4.

Rok za prijavo oljčnih nasadov, ki je sprva veljal do 15. marca, je sedaj podaljšan do 15. aprila. Pridelovalci oljk, ki tega še niso storili in želijo prositi za državni prispevek 260 lir na kg pridelanega olja, naj zato izpolnijo gornjo prijavo pri pokrajinskem kmetijskem nadzorništvu. Kasneje bo treba vložiti prošnjo za prispevek in sicer do 15. maja. Vendar za devne tiskovine še niso na razpolago.

Preložen evarhistični kongres

Italijanski narodni evarhistični kongres bo v Vidmu leta 1972. Po prvotnem načrtu bi moral biti že letos, a so ga odložili zaradi praznovanja stoletnice združitve vseh italijanskih pokrajin v enotno državo.

OBVESTILA

Oljna nedelja v Gorici. Pri Sv. Ignaciju na Travniku bo ob 9. uri pri slovenski službi božji petje »Pasijona« v slovenskem jeziku. Zvečer pred sv. mašo pa bo ob 7. uri pri Sv. Ivanu blagoslov oljk.

V cerkvi sv. Ivana v Gorici bo na veliki četrtek ob 8^h zvečer sv. maša v spomin postavitev zakramentov sv. Rešnjega Telesa in mašniškega posvečenja. Na veliki petek se bodo v isti cerkvi obredili pričeli ob petih popoldne. Zvečer ob 8^h bo zadnja postna pridiga pri Sv. Ignaciju na Travniku.

Romanje AM na velikonočni ponedeljek je prestavljeno na poznejši čas zaradi bolezni voditelja g. Kleindiensta.

Predavanje o skladatelju Jakoncū. SKAD priredi v ponedeljek, 23. t. m. v Gorici ob 20.30 predavanje pod naslovom »Joško Jakoncū, slovenski skladatelj«. Predaval bo prof. Pavle Merku iz Trsta.

Ravnateljstvo državnega strokovnega zavoda za trgovino v Gorici obvešča starše in namestnike učencev, ki obiskujejo to šolo, da se bo vršil roditeljski sestanev v nedeljo, 22. t. m. ob 11. uri na šoli, v ulici Seminarice 7, II. nadstropje.

Slovensko gledališče v Trstu sporoča, da je moralo zaradi bolezni režiserja Bojana Stupice spremeniti svoj repertoar. Namesto Brechtovih igr »Dobri človek iz Sečuana« je za svoje cenjene abonente pripravilo Shakespearov »Vihar« v izvedbi SNG iz Maribora, hkrati pa sodi to gostovanje med slovesnosti ob 50-letnici Slovenskega gledališča v Mariboru. Mariborsko gledališče bo z omenjeno igro nastopilo dvakrat v Kulturnem domu in sicer v soboto 21. marca ob 21. uri in v nedeljo 22. marca ob 16. uri.

»Sneguljčica« v Kulturnem domu v Trstu. Igralni tržaškega slovenskega gledališča bodo to mladinsko igro v osmih slikah ponovili v petek 20. t. m., v ponedeljek 23. t. m. in v torek 24. t. m., vedno ob 16. uri. V sredo, 25. marca pa bodo z igro gostovali v Gorici v Katoliškem domu za šolsko mladino ob 10^h dopoldne.

DAROVI

Za Katoliški dom: Mar. družba 20.000; G. B. 3.000; N. N. 10.000; Ida Pečenko v spomin pok. sester 10.000; N. N. 10.000; U. Z. 3.000; N. N. 5.000; N. N. 3.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000; N. N. 4.000; N. N. 2.000; N. N. 6.000 lir.

Ob 6. obletnici smrti Benedikta Koščiča daruje družina Koščič 20.000 lir za Katoliški dom v Gorici, 10.000 lir za Alojzijevišče in 10.000 lir za Zavod sv. Družine.

Za Marijin dom v Rojanu: N. Bauzon ob moževi smrti 10.000 lir; N. N. ob smrti Franca Volpi 5.000 lir.

Za misijone: N. N. iz Rojana 10.000 lir.

Za potrebne v rojanski župniji: Ob smrti mame Emilije Rustja daruje hčerka Anica 10.000 lir.

Za svetoivanski Marijin dom v Trstu: Namesto cvetja na grob Anice Dolhar: Marija Bizjak 1.500, Filipič Antonija 1.000, N. N. 5.000, Lozej-Kocijančič 4.000, Ana Svab 1.000, Avgušтина Nanut 1.000, Marta Požar in Zinka Cerkenik 5.000, prejšnje zbirke 148.000 lir, skupno 166.500 lir. — Ob smrti Ivana Beršan, družina 5.000 lir.

Za Sloskov dom v Bazovici: Vida Ražem 2.000; Stefi pred odhodom v Avstralijo 2.000; Ražem Marija namesto cvetja pok. Justini Marc 1.000; N. N. 5.000; Ema Križmančič 5.000; bazoviški fantje ob puštu 1.500 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Inž. Janko Košir

Spored od 22. do 28. marca 1970

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih)

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: M. Kranjec: »Povest o dobrih ljudeh«. Peti in zadnji del. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.30 Glasba po željah. 15.30 S. Rebec: »Mandrijerske hlače«. Vesele igra v enem dejanju. 17.30 Zborovska glasba: Prvi del koncerta Zveze cerkvenih pevskih zborov s Tržaškega. 19.15 Sedem dni v svetu. 19.30 Melodije iz filmov in revij. 20.30 Iz slovenske folklorne: Reharjeva: V starih časih. »Uoljčenca je vre leti«.

Ponedeljek: 11.40 Radio za srednje šole. 13.30 Glasba po željah. 17.35 Jež: Italijansčina po radiu. 17.55 Misli in nazori. 18.30 Radio za srednje šole. 18.50 Zbor »T. Birchebner« iz Tapogliana in Nogarada al Torre. 21.05 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi.

Torek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.00 Bednarik: »Pratika«. 13.30 Glasba po željah. 18.30 Komorni koncert. 19.00 Otroci pojó. 19.10 Postni govori (12) D. Klemenčič: »Blagor trpljenja: Kristusovo trpljenje in naše trpljenje«. 19.45 Zbor »Slovenskih madrigalistov«. 20.35 Bibalo: »Nasmeh pred lestvijó«, opera v dveh dejanjih in petih slikah.

Sreda: 11.40 Radio za prvo stopnjo osnovnih šol. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Sodobne popevke. 17.35 Jež: Italijansčina po radiu. 18.30 Radio za prvo stopnjo osnovnih šol. 19.15 Higiena in zdravje. 19.25 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.00 Pod farnim zvonom župne cerkve v Barkovljah. 13.30 Glasba za godala. 17.20 Za mlade poslušavce: Od ljudske pesmi do spirituala. 17.35 Jevnikar: »Slovensčina za Slovence«. 17.55 Kako in zakaj. 18.30 Franck: Simfonija v d-molu. 19.10 »Pisani balončki« - rad. tednik za najmlajše. 19.40 Glinka: Trio pathétique za klarinet, fagot in klavir. Igra trio »Pro musica rara« iz Ljubljane. 21.55 Skladbe davnih dob. Moteti Johna Dunstaba. 22.20 Haydn: »Zadnjih sedem Kristusovih besed«.

Petek: 11.35 Postne pesmi. 11.50 Skladbe izvaja organist H. Bergant. 12.10 Pravni položaj žene v Italiji: Manlio Bellomo (4) »Življenje žene od renesanse do francoske revolucije«. 17.35 Jež: Italijansčina po radiu. 18.30 Sodobni slovenski skladatelji. Godalni orkester Slovenske filharmonije. 18.45 Brahmsove klavirske medigre. 19.10 Postni govori (13) J. Vodopivec: »Daritev sv. križa: vir blagov Kristusovih«. 19.25 »Stabat Mater« za sopran, alt, ženski zbor in godala. 20.50 D. Fabbri: »Proces proti Jezusu«. Predstava v dveh delih z medigro. 22.55 Dva Malipierova »Dialoga«: 2. dialog med dvema klavirjema; 3. dialog z Jacoponem iz Todija za glas in 2 klavirja.

Sobota: 11.35 Pesmi velikega tedna. 11.50 Izvedbe »Zagrebskih solistov«. 13.30 Italijanska instrumentalna glasba. 14.45 Beethoven: Simfonija št. 9 v d-molu, op. 125, »Koralna«. 16.05 Baročne skladbe za trobento. 16.40 M. Mahnič: »Vinska žalostna z alelujo«. Igrajo člani Slovenskega gledališča v Trstu. 17.45 Vida Taufer: »Križev pot«. 18.30 Gallusove skladbe izvaja vokalni oktet »Gallus« iz Ljubljane. 19.10 »Družinski obzornik«. 19.30 Mendelssohn-Bartholdy: Oktet v es-duru za 4 violine, 2 violi in 2 čela, op. 20. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 D. Fabbri: »Proces proti Jezusu«. Drugi del. 22.05 Chopin: Koncert št. 1 v e-molu, op. 11, za klavir in ork. 22.45 Dve sonati 20. stoletja.

V sredo, 25. marca ob 10. uri v Katoliškem domu v Gorici

MATINEJA ZA SOLSKO MLADINO

Pavel Golia

SNUGULJČICA

Mladinska igra v osmih slikah

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo